

Phần 9

Jack Griffin đã bị Olivia Lockhart hợp hôn mất rồi. Anh nghĩ đó không phải là một dấu hiệu tốt. Mà không có lẽ là tốt. Tuy vậy, nếu cứ cuốn theo sự hấp dẫn đó thì có nghĩa là anh sẽ mất đi sự độc lập về cảm xúc và anh không chắc mình thích điều đó. Mặc dù vậy nhưng anh thấy mình vẫn cứ tìm cách gặp gỡ trò chuyện với chị. Để có thời gian suy nghĩ, sau buổi hẹn hò đầu tiên thất bại, anh chưa mời Olivia đi chơi thêm lần nào. Chủ yếu là vì anh sợ chị sẽ từ chối và thật ra anh cũng chẳng thể trách chị vì điều đó. Anh không muốn tạo cho chị bất kỳ một lý do nào để có thể từ chối mình. Chính vì thế anh tìm cách để ở bên chị.

Jack Griffin dành nhiều thời gian ở toà án vì mong được gần gũi Olivia hơn là vì yêu cầu công việc. Thêm vào đó, sáng thứ bảy nào anh cũng tới cửa hàng Safeway với hy vọng mong manh là được gặp lại chị. Chính ở nơi này anh đã có hai hay ba cơ hội và họ đi uống cà-phê với nhau. Thật tệ, nhưng anh mến chị. Thâm phán Lockhart là người thực tế, thông minh và gợi cảm. Điều khiến anh thực sự bị chinh phục là không bao giờ Olivia tỏ ra tự kiêu về những ưu điểm của mình.

Chiều thứ sáu trên đường về nhà, Jack ghé qua cửa hàng giặt khô là hơi. Dưới trời mưa tầm tã anh vừa lao từ bãi đậu xe vào cửa hiệu vừa nguyên rửa thời tiết qua hơi thở hỗn hển. Cả tuần nay trời cứ u ám đến phát phiền với những cơn mưa rào không ngớt. Nói cho vui thì điểm sáng duy nhất ở chân trời chính là câu chuyện anh đang viết về "Cuộc thi Nhại tiếng hải âu" hàng năm sẽ được tổ chức vào đêm nay.

Jack lao vào cửa hàng và chút nữa thì đâm sầm phải Olivia. Ngõngàng quá sức, anh chỉ thốt được một từ, đó là tên chị. "Olivia".

Nụ cười của người phụ nữ quyến rũ tới mức khiến anh ngơ ngẩn. "Đừng có ngạc nhiên thế chứ. Em thường mang đồ đi giặt mà". Ví của Olivia đang mở nằm trên quầy.

"Anh cũng vậy". Trí thông minh biến đâu mất đi cả Jack chờ người ra. Anh luôn là người dí dỏm duyên dáng với phái nữ, nhưng trước Olivia, anh thấy mình luống cuống vô cùng.

Chủ tiệm giặt là này là Duck Hwan Hyo, người Hàn Quốc, đến định cư ở Mỹ từ những năm 1960. Jack đã viết một bài báo về Duck- Hwan ngay sau khi anh làm biên tập viên và đã rất ấn tượng với gia đình di cư chăm chỉ này. Vừa nhìn thấy Jack, Duck Hwan đã sột sắng phục vụ anh nhanh hết mức có thể, phớt lờ cả Olivia.

Jack thấy mình nên giải thích.

“Đừng lo”, chị trấn an anh. "Em có vội gì đâu".

Jack lấy ví trả tiền mà cứ băn khoăn tự hỏi có phải câu trả lời của Olivia là cách chị cho anh biết rằng chị không có kế hoạch nào tối nay chằng. Gần như có vẻ chị đang bóng gió rằng anh nên mời chị đi chơi. Liệu có phải vậy không nhỉ?

Jack treo mắc áo vào ngón tay trở và dừng chờ Olivia.

“Ý em là em sẽ không đến nhà hát của trường trung học à?”

Jack thấy đó là địa điểm tốt trong thị trấn để tổ chức sự kiện này.

“Cuộc thi Nhại tiếng hải âu sẽ được tổ chức vào tối nay phải không nhỉ?”

Không kịp kiểm chế, Jack hỏi, "Em có muốn đi không? Với anh ấy mà?". Jack hỏi rõ hơn để Olivia không hiểu nhầm là anh còn thừa một vé.

“Chắc chắn rồi”, chị đáp ngay lập tức.

Jack rất muốn hỏi lại xem chị có chắc không, đặc biệt là sau lần hẹn trước, nhưng anh quyết định sẽ không làm hỏng vận may của mình. "Tuyệt", anh nói. "Tuyệt quá".

“Em đã chờ anh mời em đi chơi từ lâu rồi”, Olivia nhẹ nhàng nói và bước về phía cửa.

“Mấy giờ mình đi nhỉ?”

Cô ấy đang nói đùa, hẳn là thế, nhưng thay vì nhảy cẫng lên và đập gót vào nhau vì vui mừng thì Jack chỉ đơn giản xem đồng hồ. "Một giờ nữa có sớm quá không em?".

“Được ạ”.

Vì anh đã may mắn một lần nên anh rất muốn thử lần thứ hai. "Sau đó mình đi ăn tối được chứ?".

“Nhà hàng Taco Shack hả?”

Jack có thể thấy là Olivia đang trêu chọc mình nhưng anh chỉ cười.

“Nếu em muốn. Còn anh thì đề nghị đến nhà hàng D.D. ở vịnh hoặc nhà hàng BếpThuyền Trưởng”.

“Em thì sao cũng được”, chị cười và nói. "Em sẽ để anh chọn".

Có một điều Olivia không hề biết vì Jack không đủ can đảm nói với chị. Đó là, những bữa tối tại các nhà hàng trong vùng, kể cả những nơi sang trọng, chính là sự trao đổi với những mẫu quảng cáo. Tờ báo của anh thường quảng cáo miễn phí để đổi lấy thẻ nhà hàng, đó là một trong những lợi ích của công việc mà anh hay tận dụng. Lần hẹn hò trước là lúc nhà hàng Taco Shack nợ tờ báo đến mấy trăm đôla, và chỉ mình Jack thì ăn sao hết chỗ bánh thịt chiên giòn với ngàn ấy tiền?

Họ chia tay bên ngoài cửa hiệu giặt là, Jack chạy vội về chiếc Taurus cũ kỹ của mình, bước chân anh nhẹ nhõm hơn so với nhiều tháng qua. Nhiều năm ấy chứ.

Bốn mươi lăm phút sau anh đã tắm, thay quần áo, rửa xe và lái tới nhà Olivia. Chị đã sẵn sàng trong bộ đồ Jeans và áo len đan tay nhưng không hề mang theo ô. Đó là điều anh nhận thấy khi sống ở khu vực Tây Bắc Thái Bình Dương này. Rất ít người mang ô. Ai mang theo ô sẽ tự nhiên được coi là du khách.

Khi họ đến thính phòng trường trung học thì nơi đây đã chật kín người Jack làm ở tòa báo nên được dành cho hai ghế trên hàng đầu tiên.

Ngay khi họ vừa ngồi xuống thì Roy và Corrie McAfee bước qua Jack biết cặp đôi này nhờ bài báo anh viết trước đó trong năm Roy là một cảnh sát Seattle đã nghỉ hưu và mở văn phòng thám tử riêng, lý lịch và kinh nghiệm giúp anh trở thành một thám tử tư khá được ưa chuộng.

Vợ anh điều hành văn phòng kiêm trợ lý riêng cho chồng. Roy và Jack khá tâm đầu ý hợp và sau đó đã vài lần đi chơi cùng nhau. Roy đi bộ khá khỏe còn Jack là người không hoạt động nhiều lắm nên anh muốn thử sức mình. Roy lập tức tỏ thái độ ngạc nhiên và thú vị khi thấy Olivia đi cùng Jack.

“Này, Thảm phán, cô làm gì với người như Griffin thế?”, anh trêu chị

“Vui vẻ một chút. Xin chào Roy. Chào Corrie”.

Corrie ngồi vào chiếc ghế còn trống bên cạnh Olivia còn Roy ngồi cạnh Jack. Chẳng bao lâu sau, hai người phụ nữ mãi mê thảo luận chủ đề gì đó còn Roy nói với Jack bàn về tình hình chính trị của bang.

Đây không phải là điều Jack hình dung về buổi tối hôm đó. Anh phải chịu rất nhiều áp lực để đóng vai người ăn nói thông thái.

Ngay khi Thị trưởng Benson bước lên sân khấu, Olivia nghiêng người về phía Jack thì thầm, "Roy và Corrie đi ăn tối cùng tụi mình được không?".

Jack lưỡng lự. "Em thấy được chứ hả?".

“Nếu anh thấy được thì em cũng được”.

Rõ ràng là Olivia không quan tâm xem Jack có đồng ý hay không vì chị đã nghiêng người về phía bạn mình và Corrie gật đầu. Đúng như anh đoán, cuộc thi tối hôm đó khá hay. Jack thấy nó đã bắt đầu đem lại nụ cười cho mùa xuân xám xịt và ẩm ướt. Cuộc thi đã diễn ra nhiều năm rồi. Luật thi đấu rất đơn giản: không phân biệt già trẻ, trai gái, tất cả mọi người đều phải cố hết sức mình bắt chước tiếng kêu gặt gồng của những con hải âu sống tại vịnh Cedar. Jack cười, hò hét, cổ vũ và la ó cùng với đám đông khán giả.

Người thắng cuộc là một cậu bé mười bốn tuổi. Cậu bé đã khiến mọi người ngạc nhiên với biệt tài bắt chước của mình và dễ dàng giành chiến thắng. Jack

và Olivia bước sát nhau ra khỏi thính phòng. Anh đặt một bàn tay ra dáng bảo vệ lên lưng Olivia - và ước mình can đảm làm hơn thế, là nắm lấy tay chị.

Vài phút sau họ gặp Roy và Corrie tại nhà hàng Bếp Thuyền Trưởng. Một phụ nữ trẻ có khuôn mặt nghiêm trang trông có vẻ quen thuộc dẫn họ tới bàn và đưa thực đơn cho họ. Gần như đã thuộc lòng, cô chúc họ ngon miệng và rời đi.

“Ai thế?”. Jack hỏi.

Mắt Olivia mở to; chị đang ra dấu là mình không thể nói về việc này. Mãi sau anh mới nhớ ra. Người phục vụ bọn họ là người đã có mặt tại phiên toà vào cái ngày anh gặp Olivia lần đầu tiên. Người phụ nữ đó đã không được chấp nhận đơn ly dị. Anh đã viết về cô ấy - cô ấy là người vợ “Bi từ chối ly dị”.

“Làm một chai nhé?”, Roy gợi ý.

Mọi người đều đồng ý. Jack xem thực đơn và để Roy gọi đồ. Khi người phục vụ mang đến mấy ly rượu thì anh từ chối.

“Chỉ một ly thôi”, Roy nài nỉ.

“Không, cảm ơn”. Anh không uống và cũng không giải thích tại sao.

Nhà hàng khá nổi tiếng và bữa ăn của Jack chắc chắn là xứng đáng với nó. Anh gọi sò rán còn Olivia gọi món fettuccine hải sản. Sau bữa tối ngon lành, Roy và Corrie về nhà còn Jack và Olivia ở lại uống thêm ly cà-phê.

Cô phục vụ trẻ đi qua bàn của họ và Olivia liếc mắt nhìn Jack. “Bây giờ anh nhận ra cô ấy rồi chứ?”

Anh gật đầu và thấy cảm thông với người phụ nữ có vẻ vừa mới qua tuổi thanh xuân này. Anh đã dự phiên toà và lắng nghe câu chuyện đầy bi kịch nhưng quá-quen-thuộc. Một câu chuyện anh từng trải qua, về một cuộc hôn nhân không vượt qua được cơn khủng hoảng. Hai người ấy chia tay vì những đau buồn của cuộc sống. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra kể từ ngày diễn ra phiên toà hay liệu họ có tiếp tục trình tự tố tụng hay không. Nhưng chỉ cần nhìn Cecilia Randall là anh có thể thấy cô rất không hạnh phúc.

“Em có nghĩ là cô ấy nhận ra em không?”, Jack hỏi.

“Em cũng đang băn khoăn”, Olivia lẩm bẩm.

Jack thấy Olivia có vẻ buồn phiền. “Em nghĩ mình đã quyết định sai lầm hả?”.

Olivia nhún vai và nhìn chăm chăm vào ly cà-phê.

“Cô gái tội nghiệp có vẻ đang mang gánh nặng của cả thế giới trên vai”.

“Có thể cô ấy chỉ trải qua một đêm tồi tệ thôi mà”, anh nói.

“Có thể”, Olivia lặp lại nhưng Jack có thể thấy chị không tin điều đó, và anh cũng vậy.

Tuần đầu tiên của tháng Tư, Seth Gunderson đi Aiaska, Justine cảm thấy đỡ căng thẳng. Như thế này tốt hơn. Cô nghĩ về anh quá nhiều, cô nâng niu từng phút giây họ bên nhau. Cô không muốn dính dáng đến Seth. Không muốn quan tâm đến anh và trên hết là không muốn yêu anh, nhưng đó là điều đang xảy ra - đã xảy ra.

Sau buổi ăn tối tình cờ, cô từ chối lời mời tiếp theo của Seth. Cô biết mình đã gặp phải rắc rối khi có cảm tình với anh, và cô biết đó chính là điểm yếu của cô. Anh muốn cô còn cô, lạy Chúa cứu rỗi, cũng rất muốn anh. Nhưng Justine quá thông minh để không đầu hàng những khát khao ban đầu đó. Cô không phải là một phụ nữ bị tình cảm chi phối.

Tuy nhiên, Seth không phải mẫu người đàn ông dễ bị từ chối. Anh mở một tài khoản tại ngân hàng Quốc gia số Một và kiếm cố đến đó ít nhất mỗi tuần một lần. Anh không gây áp lực cho Justine, không tranh cãi với cô, không làm bất cứ việc gì khác thường; anh chỉ ở đó. Rồi đến một ngày, Justine không thể chịu đựng tình trạng ấy lâu hơn nữa.

Cô theo anh ra ngoài. "Tại sao anh làm vậy?", cô đứng trong bãi đậu xe, gặng hỏi, ánh mặt trời đang đốt cháy màn sương mù dày đặc đe dọa sẽ xuyên qua nó bất cứ lúc nào. Justine bực đến phát khóc nhưng cô không đủ bình tĩnh để nói với anh rằng anh đã quấy nhiễu cô nhiều đến mức nào.

Seth không phủ nhận ý định của mình nhưng anh nói bằng một giọng nhẹ nhàng và điều đó chút nữa thì khiến tim Justine vỡ oà, nó ngược hẳn với cơn giận dữ của cô.

"Nếu em muốn anh dừng lại thì anh sẽ dừng", đó là tất cả những gì anh nói.

"Dừng lại đi!", cô hét lên và lao vào trong ngân hàng.

Một tuần sau, cô đi tìm anh sau bảy đêm không ngủ. Do không biết phải tìm anh ở đâu nên cô bước xuống bến du thuyền.

Gần như ngay lập tức, Seth xuất hiện và gặp cô ở ngoài cầu tàu trong trang phục áo Jacket len dày và đội một chiếc mũ đan. Cô đứng tựa lưng vào rào chắn, Seth mỉm cười và không nói lời nào, chỉ áp bàn tay ấm áp của mình lên má lạnh cóng của cô.

Justine cưỡng lại ham muốn nhắm mắt và nghiêng vào lòng bàn tay anh. "Em đến để nói cho anh biết rằng Warren Saget mới là người phù hợp với em", cô nói.

"Không đâu, anh ta không hợp đâu". Justine muốn giậm chân tỏ sự bất lực giống như một đứa trẻ thường làm. Cô không hiểu tại sao mình lại đến đây nữa - để thỏa mãn mong muốn gặp Seth à? Hay để kết thúc chuyện này một lần và mãi mãi? Nhưng lúc này cô đã ở đây, cô biết đó là một sai lầm.

"Warren lớn tuổi hơn, chín chắn và giàu có, còn anh thì chẳng có những điều đó".

“Ừ, anh không có”, anh đồng ý.

Cô ghét việc anh dễ dàng chấp nhận những lập luận của cô. Điều đó khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn gấp mười lần. "Warren là một doanh nhân được kính trọng".

“Còn anh là một ngư dân”

“Chính xác”, Justine gào lên và thấy giận dữ với bản thân nhiều hơn là với Seth.

“Nhưng anh mới là người em muốn”, anh nhẹ nhàng đáp.

Cô từ chối trả lời anh rồi luôn người dưới bến tàu chạy về làm việc. Kể từ đó cô không gặp anh nữa. Cô biết anh đã đi Alaska vì tuần trước cô đã nghe ai đó ở bờ biển có nhắc tới điều đó.

Chiều thứ sáu Warren gọi điện đến văn phòng cho cô.

“Mình đi ăn tối nhé?”. Giọng anh ta có vẻ chắc chắn về câu trả lời của cô.

“Tối nay thì không được đâu, anh Warren”.

Một khoảng lặng ngắn không thoải mái. "Sao lại không được?".

“Em thấy hơi mệt”. Điều đó có vẻ không đúng lắm.

Đúng ra cô có bị đau đầu nhưng chỉ cần vài viên aspirin và vài phút nhắm mắt là khỏi.

Warren hơi khó chịu vì bị Justine từ chối. Anh ta vốn quen với việc mọi người làm theo ý mình. “Em vẫn bực vì vụ họp lớp đó phải không?”.

“Không hẳn thế”. Lúc này thì Justine đã quyết định sẽ không đi. Seth có thể sẽ ở đó và anh khiến cô thấy mình vô cùng yếu đuối. Nụ hôn đã làm cô sụp đổ. Một nụ hôn ngu ngốc. Bây giờ, mỗi lần Warren cố chạm vào cô thì cô đều muốn lần trốn.

“Em đau đầu chết đi được”, cô bảo anh và thổi phồng lên để tránh sự cãi cọ.

“Anh giúp được gì không?”, Warren hỏi với giọng nhẹ nhàng hoà giải.

“Không. Anh cứ ăn tối đi, em sẽ nói chuyện với anh sau”.

“Thôi được rồi, em yêu. Em hãy tự chăm sóc mình nhé”.

“Vâng”. Justine cũng định thế.

Sau khi tan sở, cô đi thẳng về căn hộ của mình với một túi kem ngon lạnh ưa thích và thuê hai bộ phim.

Khi chuông cửa reo và người giao hàng đứng đó với một bó hoa khổng lồ trong tay, ý nghĩ đầu tiên của cô là chúng được Seth gửi tới. Rồi cô đọc thấy tên của Warren trên thiệp và bắt đầu khóc mà chẳng vì lý do rõ ràng nào.

Cô ấn bó hoa vào bồn rửa. Cô mặc bộ pijama cũ nhất của mình, ngồi khoanh chân trước chiếc tivi và ăn kem trong hộp bìa các tông.

Chuông cửa nhà cô lại reo vang. Justine chẳng có tâm trạng nào để tiếp khách. Cô cắm chiếc thìa vào hộp kem và hét lên. "Đi đi! Tôi đang bận".

Người đang đứng bên ngoài nhất định không chấp nhận câu trả lời ấy. Justine đâm bực, cô đặt hộp kem sang một bên và chật vật đứng dậy. Loạng choạng vì khổ sở, cô bước tới cửa trước và giật mạnh ra. Seth Gunderson đứng bên ngoài. Justine giật mình nhìn anh rồi thở hỏn hển.

"Justine?"

Trông cô hẳn phải tệ lắm, "Đó là lỗi của anh!", cô giận dữ. Sau đó cô đẩy cửa lưới và chộp lấy hai ve áo Seth bằng cả hai tay rồi giật anh qua ngưỡng cửa. Seth vấp chân lao vào nhà. Không để anh có thời gian lên tiếng trước khi lao vào vòng tay anh. Do không đứng vững nên Seth lao đảo ngửa người ra sau, chút nữa thì mất thăng bằng trước khi vòng tay quanh eo Justine và ghì chặt lấy cô.

Họ hôn nhau điên cuồng và say mê. Môi cô lạnh cóng vì kem; môi anh nóng bỏng mong chờ. Anh mặc đồ đi ngoài đường. Justine gần như trần truồng dưới bộ pijama bằng vải mỏng dính. Tay cô vòng quanh người anh; tay anh kéo cô lại gần trái tim mình.

Justine vùng vẫy thoát, ra và cởi từng chiếc khuy tròn lớn trên áo khoác của anh, rồi bằng những động tác vụng về, cô tuột nó ra. Tiếp theo là áo sơ mi của anh nhưng lần này thì những chiếc khuy có vẻ cứng đầu hơn và cô phải nỗ lực, cô nôn nóng và cảm thấy nóng bỏng đến chết đi mất, như thể cô sắp bốc cháy nếu anh không nhanh lên và đưa cô vào giường. Cả thân mình cô run lên vì ham muốn. Cô muốn anh như thể cô chưa từng muốn một người đàn ông nào khác trong đời.

"Justine, dừng". Seth giữ cô cách xa một tầm tay, ngực anh đập mạnh với nỗ lực dừng những nụ hôn cuồng nhiệt của hai người.

"Dừng à?", cô gào lên giận dữ. Anh đã thổi bùng ngọn lửa hoang dại đang rùng rục trong cô rồi giờ đây anh lại định dập tắt đám cháy đó.

"Không phải thế này, khi mà chẳng ai trong chúng ta biết mình đang làm gì".

"Em biết chính xác mình đang làm gì", cô cãi lại, hai nắm tay chống lên hông. "Anh đang từ chối em hả?". Cô thấy dáng đứng của mình có thể giúp anh dễ dàng liếc trộm bộ ngực cô, và cô cố tình không làm gì để che nó lại.

Seth bước về phía chiếc ghế sô-pha và mệt mỏi ngồi xuống đệm còn Justine đấu tranh giữ lòng tự trọng đã bị nghiền nát của mình. Cô cố tạo vẻ mặt can đảm nhưng cô biết mình đã tự biến bản thân thành một kẻ ngốc mất rồi.

“Chẳng có gì dễ hơn là kéo em vào giường rồi dành cả ngày ân ái với em”, Seth nói với cô bằng giọng nhỏ nhẹ.

Hai đầu gối Justine trở nên yếu ớt và cô gằn như – gằn như - không đứng vững.

“Nhưng anh sẽ không làm vậy”, anh nói, "vì anh yêu em. Anh đã yêu em từ khi chúng ta còn trẻ con và anh sẽ không tạo ra một lý do nào để bất cứ ai trong hai chúng ta phá hỏng việc này".

Vẻ can đảm của Justine nhanh chóng biến mất. "Sao anh lại ở đây?"

“Anh không thể rời xa em”.

“Lúc này trông anh có vẻ gì là muốn gặp em đâu”, cô lẩm bẩm.

Seth tặc lưỡi rồi nói gì đó dưới nhịp thở khiến cô không thể nghe thấy.

“Anh nói gì cơ?”, Justine gắng hỏi và e ngại rằng Seth đang kín đáo cười mình.

Anh uể oải cười. "Tin anh đi, em không muốn biết điều đó đâu".

Cô có muốn chứ, nhưng cô không hỏi thúc anh nữa.

Seth gắng sức thở dài và nhìn cô, mắt anh màu xanh lấp lánh. "Vậy là em nhớ anh hả?"

“Đúng vậy, đồ khôn”.

Trông anh có vẻ quá hài lòng với sự thú nhận của Justine. "Anh cũng nhớ em".

Cô liếc mắt đi chỗ khác chứ không nhìn vào mắt anh.

“Em vẫn hẹn hò với Warren Saget hả?”.

Justine mừng vì anh không thể trông thấy ánh mắt cô.

“Thỉnh thoảng”.

Câu trả lời của cô có vẻ khiến Seth hài lòng. Anh đứng dậy và nhặt áo khoác dưới sàn nhà. “Hãy cho anh biết khi nào em chấm dứt nhé”.

“Điều đó có nghĩa là gì?”. Cô không chấp nhận trở thành tài sản độc chiếm của Seth, anh xử sự cứ như cô chưa từng hẹn hò với Warren vậy. “Em sẽ gặp anh ấy bất cứ khi nào em muốn”.

“Anh biết”.

Tại sao anh không níu kéo cô mà lại luôn tỏ ra sẵn sàng đồng ý với những gì cô nói nhỉ?

“Trước đây anh đã nói với em rồi, Warren không hợp với em đâu”, anh nhẹ nhàng nói.

“Còn anh thì hợp hả?”.

Anh gật đầu như thể đó là chuyện-đương-nhiên. “Đúng thế”.

Rõ ràng là Seth cảm thấy mình đã nói xong mọi điều mà Justine cần nghe. Anh bước tới cửa mở ra. "Hãy cho anh biết khi nào em chia tay với Warren nhé, được không?"

“Anh sẽ phải chờ lâu đấy”, Justine lạnh lùng đáp, cảm thấy giận anh và quyết sẽ không nhượng bộ dù là chỉ một phút, cô sẽ không cho anh hy vọng. Nhưng không, cô không thể làm vậy. Mọi chuyện với Warren thế là đã hết và Justine biết điều đó mặc cho cô luôn mồm phủ nhận.

“Nếu em hiểu anh dù một chút thôi thì em sẽ thấy anh là người kiên nhẫn”. Sau câu nói đó, anh bỏ đi.

Justine tin rằng Seth ở trong thị trấn nhưng suốt thời gian còn lại trong tuần cô không hề nghe tin gì về anh.

Rồi anh gọi điện vào tối thứ bảy.

“Anh ở đâu thế?”, cô hỏi và thấy hồi hận nghe giọng anh mà quên không giả vờ giận dữ.

“Alaska”.

“Anh không thể gọi điện cho em khi còn ở trong thị trấn hả?”.

“Không”, Seth đáp với giọng khàn khàn và mệt mỏi. “Như thế thì dễ dàng quá”.

“Anh lúc nào cũng cứ phải làm cho mọi việc khó khăn như thế phải không?”

“Lạy Chúa lòng lành, anh hy vọng là không”, anh lẩm bầm.

“Em nghĩ em nên cảm ơn anh”, cô thì thầm, nhắm mắt lại, áp sát tai nghe vào má và run rẩy ngồi xuống một chiếc ghế trong bếp Seth đã ngăn cô phạm phải một sai lầm lớn hơn sai lầm tự lao vào vòng tay anh - đó là việc đến với Warren.

“Đừng cảm ơn anh”, giọng Seth đột nhiên trở nên bực tức. “Anh đã tự trách mình trên suốt quãng đường trở về đây. Lần sau anh sẽ không cư xử kiêu cao thượng chết tiệt như thế nữa”.

“Lần sau”, cô thì thầm: “em sẽ không cho anh cơ hội đâu”.

Grace mang hai túi rau quả nặng trĩch vào nhà và đặt chúng lên quầy bếp. Đó là buổi chiều thứ hai, sau mấy ngày cuối tuần khá tốt đẹp. Chị không hề biết mình mong đợi ở Dan điều gì nữa. Mặc dù gần đây tâm trạng có vẻ ổn định hơn nhưng chị vẫn thoát vui thoát buồn.

Kelly và chồng đã đến nhà ăn tối chủ nhật và đó là một chuyến ghé thăm tuyệt vời. Tin con gái có bầu khiến cuộc sống của họ tươi sáng hơn. Grace từ lâu đã mong ngóng đứa bé này; chị hy vọng sẽ tìm thấy ở đứa cháu điều thiếu hụt trong cuộc hôn nhân của mình.

Ngôi nhà tối và tĩnh lặng. Grace chờ Dan trở về bất cứ lúc nào. Chị rời khỏi nhà sớm một giờ để đến gặp bác sỹ theo hẹn và việc này chỉ mất có vài phút.

Mừng vì có cơ hội sắp xếp lại bếp núc, Grace bắt đầu bỏ đồ trong túi ra rồi đột nhiên dừng lại. Có gì đó không ổn. Chị cảm nhận được nó. Giác quan thứ sáu, một linh cảm, chị không chắc đó là gì. Chị nghiêng đầu về một bên lắng nghe. Ý nghĩ đầu tiên của chị là gạt bỏ cảm giác đó nhưng nó không chịu rời đi.

Grace cố gắng thở đều và bước vào phòng ngủ rồi bất ngờ dừng lại. Các ngăn kéo tủ mở toang; đồ đạc bên trong vương vãi ra ngoài và nằm rải rác khắp phòng. Ý nghĩ đầu tiên của Grace là có một kẻ đột nhập vào nhà, nhưng sau khi kiểm tra thì chị đã nhanh chóng biết là không phải. Chẳng có món gì quý giá bị mất cả. Đồ trang sức của chị vẫn nằm ngay trong tầm mắt.

Grace đi ra phòng khách và ném mình lên một chiếc ghế, chị nhắm mắt lại.

Dan chưa về nhà.

Anh ta lại chẳng mang theo thứ gì - chỉ mang theo quần áo. Anh ta đã bỏ lại tất cả mọi thứ.

Quần áo của anh ta, tài sản cá nhân, cuộc hôn nhân và gia đình của anh ta... Tất cả

Grace không thể nói vì sao, nhưng chị cảm thấy chắc chắn rằng Dan đã thực sự bỏ đi. Chị không liên lạc với Troy Davis hay thậm chí cả Olivia; chị sẽ không nói với bất kỳ ai, ít nhất là phải vài ngày nữa.

Lần trước Dan đã rất giận dữ với chị. Anh ta đã chơi trò chơi nguy hiểm này, nó đã khiến chị lo lắng đến mức phát ốm và rồi anh ta tức giận vì chị đã gọi cảnh sát. Dan đã nói rằng chị khiến anh hổ thẹn.

Anh ta không hề để tâm xem mình đã bắt vợ phải chịu đựng những gì. Hai ngày cay đắng yên lặng buồn thảm trôi qua rồi họ mới nói chuyện được với nhau. Giờ lại đến chuyện này.

Grace đã đúng. Dan không về nhà sau ngày làm việc, đêm đó anh ta cũng không xuất hiện. Dù có đến mấy chị cũng vẫn không ngủ được. Những suy nghĩ mâu thuẫn trong chị cứ rối tung lên, cho đến lúc quá mệt thì chị thiếp đi trước khi chuông báo thức reo vang báo hiệu một ngày làm việc mới. Chị muốn gọi điện báo nghỉ ốm nhưng rồi quyết định sẽ không làm vậy. Ở nhà đi đi lại lại và lo lắng về việc chồng mình có thể ở đâu với ai sẽ càng khiến chị khó chịu hơn.

Chiều thứ ba, Grace tràn đầy hy vọng khi bước vào nhà và phát hiện nó vẫn lạnh lẽo và yên lặng. Dan vẫn chưa về.

Chuông điện thoại vang lên và Grace gần như giật nó ra khỏi tường vì nôn nóng nghe máy.

“Mẹ à, con chỉ muốn cảm ơn bố mẹ đã mời con và Paul đến ăn tối”.

“Bố mẹ rất hài lòng mà”, Grace đáp và cố hết sức che giấu nỗi sợ của mình.

“Bố có tâm trạng tốt đấy”.

“Đúng vậy”. Grace nhìn mắt nỗ lực tập trung vào câu chuyện.

“Mẹ à”, Kelly thận trọng nói, “mọi chuyện vẫn ổn đấy chứ?”

“Dĩ nhiên rồi...”. Chị sửa lại, “Mẹ cho là thế...”.

Điện thoại trở nên yên lặng, "Điều đó có nghĩa là gì?".

Vì chẳng còn biết thổ lộ cùng ai nên Grace quay sang nói với con gái mình. "Mẹ không gặp bố con gần hai ngày nay rồi".

“Mẹ không gặp bố à? Nhưng bố ở đâu?”. Kelly hỏi, nỗi lo khiến giọng cô trở nên sắc hơn.

“Mẹ... không biết”.

“Mẹ không gọi ai à?”.

“Lần đầu mẹ đã gọi cảnh sát và biết rằng...”.

“Việc này đã từng xảy ra à?”. Kelly la lên. “Sao mẹ không nói với con?”.

Bị con gái giận vì chuyện này là điều Grace không bao giờ muốn. Bởi Kelly đang mang bầu. Như thế có hại cho cái thai.

“Con sẽ đến”, Kelly cương quyết nói.

“Kelly, không, con không làm được gì đâu”.

“Marryellen có biết không?”.

Grace rùng mình thở dài. "Mẹ.. Mẹ không nói với ai".

“Con sẽ đến”, cô con gái khẳng khẳng rồi dập điện thoại.

Hai mươi phút sau, cả Maryellen và Kelly cùng xuất hiện.

Họ lao vào nhà như những thiên thần báo thù.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”. Maryellen gặng hỏi. Hai cô con gái ngồi quanh chính chiếc bàn họ từng ngồi khi còn là những cô bé.

Grace kể với họ mọi chuyện đã xảy ra.

“Bố đi đâu được nhỉ?”.

Grace ép mình nhìn ra chỗ khác. Mặc dù không muốn thừa nhận khả năng đó nhưng chị cũng nói cho các con biết suy nghĩ của mình. “Mẹ đoán rằng bố có một người phụ nữ khác”.

Cả hai cô con gái phản đối kịch liệt ý tưởng đó.

“Không”, Maryellen cất tiếng trước.

“Bố không bao giờ như thế”, Kelly phụ họa. “Sao mẹ lại nảy ra ý nghĩ ấy cơ chứ?”.

Dan cũng đã phủ nhận điều đó. Nhưng gần đây tình cảm của anh xa rời với chị quá xa cách và lạnh nhạt.

Một người phụ nữ khác là lý do duy nhất hợp lý có thể giải thích cho những tình trạng ấy.

“Con không tin điều đó”, Maryellen khẳng khái.

“Vậy thì ông ta ở đâu chứ?”, Grace gào lên.

Cả hai cô con gái không đáp lời.

“Suy nghĩ đi nào”, Kelly thúc giục.

“Bố còn có thể tìm kiếm điều gì nữa chứ?”. Maryellen hỏi. “Mẹ nói là có vẻ bố tìm gì đó trước khi bỏ đi mà”.

“Nhưng ông ấy có lấy gì đâu”. Grace cẩn thận gấp quần áo của Dan rồi đặt lại vào ngăn kéo. Rõ ràng là anh ấy đã muốn tìm thấy thứ gì đó trong tình trạng nôn nóng như vậy, nhưng chị không thể phát hiện ra là đã mất thứ gì.

“Bố sẽ về”, Kelly nói. “Nếu không thì bố đã mang theo hành lý”.

“Dĩ nhiên là bố sẽ về”, Maryellen đồng ý như thể đó là điều chắc chắn.

“Mẹ chắc bố sẽ về thôi”, Grace nói. Anh ta đã làm việc này một lần, phải không nào? Điều đó khiến chị hy vọng mặc dù trái tim mách bảo chị một điều khác.

Sau đó họ yên lặng. Có vẻ họ chẳng còn gì để nói. Grace đưa tay nắm lấy tay các con gái bóp chặt và hy vọng làm yên lòng các con, trong khi chính bản thân chị cũng không có được cảm giác này.

“Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì nhi?”.

Maryellen là người thẳng thắn và luôn biết phải làm gì. Grace không biết phải nói với con gái mình thế nào nữa. Maryellen là đứa con gái gần gũi với chị nhất. Chị không thiên vị đứa nào nhưng Maryellen giống mẹ nhất về mọi thứ. Maryellen lập gia đình khi còn trẻ. Đó là một hành động thiếu khôn ngoan và quả nhiên sau một năm đã ly dị. Bây giờ đã ở tuổi giữa ba mươi có vẻ như cô không muốn lặp lại trải nghiệm đó. Grace đã muốn con gái có một cuộc sống khác với chồng và con cái; nhưng Maryellen đang quản lý một phòng tranh địa phương và tỏ ra hài lòng với những gì mình có. Đó chính là điều khiến Grace lo lắng.

“Chúng ta nên báo cảnh sát”, Kelly nói.

Grace giải thích bài học được rút ra từ lần trước. Biên mật không hề phạm luật.

“Dù sao thì chúng ta cũng nên cho các nhà chức trách biết”, Maryellen lẩm bẩm.

“Chúng ta cũng nên in poster”. Kelly gợi ý.

Grace đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại.

“Không”, Grace cương quyết phản đối ý tưởng đó. Dan mà về thì anh ta sẽ giận điên nếu bị vợ trưng bộ mặt trên các tấm poster dán khắp thị trấn. “Bố con sẽ không muốn điều đó đâu”.

“Quá tệ. Vậy thì ông ấy đừng có bỏ đi”.

“Mẹ muốn chờ”. Grace nài xin thêm thời gian.

“Bao lâu ạ?”.

“Con chỉ cho ông ấy thêm một ngày nữa thôi”, Maryellen nói và nheo mắt lại.

“Nếu bố các con không về trong một hay hai ngày nữa thì có lẽ chúng ta nên liên lạc với các nhà chức trách”, Grace tuyên bố và thắt nút một cái khăn giấy trong tay.

“Hơn nữa, mẹ cảm thấy chúng ta chẳng thể làm gì khác. Bố con đã muốn ra đi. Ông ấy đi vì ý muốn tự do của mình...”.

“Bọn con không tin điều đó”, Kelly phản đối.

“Điều đó đã từng xảy ra”, Grace lý luận. “Ông ta sẽ trở về nếu muốn. Và ông ấy sẽ trở về”.

Chị gật đầu. “Chúng ta sẽ chỉ phải chờ đợi thôi”. Dù khó khăn nhưng chị không biết làm gì khác.

“Con không biết bố ở đâu nhưng con tin là bố không bao giờ bỏ mẹ đi vì một người phụ nữ khác”, Maryellen nhẹ nhàng nói.

Grace ôm lấy các con gái và lưỡng lự rời chúng ra. Chị đứng trên hiên, khoanh tay lại khi chúng lái xe về nhà riêng.

Giờ đây chị lại cô đơn, chìm hẳn trong nỗi cô đơn.

Các con gái chị không chịu tin rằng Dan đã tìm thấy một người phụ nữ khác còn chị thì đã nghi ngờ điều đó từ rất lâu rồi. Chị cũng không muốn tin nhưng không thể nghĩ ra điều gì khác để giải thích cho những lần mất tích của chồng.

Olivia biết ngay là có chuyện khi gặp bạn tại lớp tập thể dục thẩm mỹ ngày thứ tư. Grace không cần phải thốt ra một lời nào Olivia cũng đoán được.

“Lại là Dan hả?”.

Grace gật đầu khi họ bước vào sàn tập.

“Lúc nào thế?”.

“Lần cuối tớ thấy anh ta là sáng thứ hai”.

“Từ đó không nghe thấy bất kỳ tin tức gì à?”.

“Không”.

Olivia thở hắt ra. “Cậu ổn chứ?”.

Grace cắn môi dưới. “Tớ có được lựa chọn không?”. Dan đã quyết tâm trừng phạt vợ vì một danh sách tội lỗi mà thậm chí chị còn không biết là mình đã mắc phải. Tuy nhiên, Grace mới là người cuối cùng kết thúc mọi chuyện. Chị không có ý định tiếp tục trò chơi hôn nhân này.

Hành động biến mất gần đây nhất của Dan khiến Grace không thể chịu đựng được thêm nữa. Chị sẽ tự giải thoát cho mình. Rất có thể Dan sẽ quay về, và khi anh ta về, chị sẽ đập vào mặt anh tờ giấy ly dị.

Mọi chuyện đã kết thúc.